

Arrest

nr. 252 163 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie van 8 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ABDUL verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten;

naam : A.-F. (..)
voornaam : O. J. M. (..)
geboortedatum : (..)
geboorteplaats : Bagdad
nationaliteit : Irak

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel: schending van art. 12 EVRM en van de omzendbrief van 17 september 2013 over de gegevensuitwisseling tussen ambtenaren van de burgerlijke stand en de DVZ bij een huwelijksaangifte of een verklaring van wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegale of precair verblijf, in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel:

• *Betreffende de nietigverklaring:*

Volgens de omzendbrief van 17 september 2013 mag het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitgevoerd worden wanneer er een huwelijksaangifte wordt ingediend door een vreemdeling in illegaal verblijf. Dit verbod geldt tot de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken.

In casu diende verzoeker, samen met zijn Belgische partner, een huwelijksaangifte in bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde het huwelijk te voltrekken. Hiertegen tekenden verzoeker en zijn partner beroep aan bij de Familierechtbank te Antwerpen. Echter, de Familierechter verwierp het beroep en bevestigde de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Hiertegen tekenden verzoeker en zijn partner opnieuw beroep aan bij het Hof van Beroep te Antwerpen. Het beroep is steeds hangende (zie stuk 2).

Aangezien over de procedure aangaande de voltrekking van het huwelijk nog niet definitief werd beslist, dient het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitgevaardigd, minstens niet uitgevoerd, te worden.

Dat verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten toch uitvaardigt zonder rekening te houden met het voorgaande, kan alleen maar getuigen van zijn onzorgvuldigheid. Immers, verweerder diende zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden; zij diende m.a.w. rekening te houden met alle voor de beslissing relevante feiten, meer bepaald het feit dat verzoeker zijn huwelijksprocedure nog niet definitief werd afgewikkeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook geschonden.

Om voornoemde redenen dient het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd te worden, minstens opgeschort.

• *Betreffende de schorsing*

Het staat buiten kijf dat de uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen nadeel kan veroorzaken voor verzoeker. Immers, zijn recht om te huwen zou hierdoor aanzienlijk aangetast worden. Dit maakt een schending uit van art. 12 van het EVRM.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (..)”

Verzoekende partij betwist niet dat zij zich in het Rijk ophoudt zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Zij geeft niet aan dat verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waarin verwerende partij in beginsel verplicht is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (“moet”).

Verzoekende partij meent evenwel dat hogere rechtsnormen zijn geschonden, meer bepaald artikel 12 EVRM.

2.4. Artikel 12 van het EVRM omvat verder het recht om te huwen en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen”.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing op zich verzoekende partij niet verhindert om te huwen en een gezin te stichten. In casu kon het door verzoekende partij geplande huwelijk met een Belgische onderdaan niet doorgaan, omdat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 14 maart 2019 – na negatief advies van het parket – van oordeel was dat het huwelijk niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Dit werd bevestigd door de familierechtbank op 21 november 2019. Verzoekende partij geeft aan hoger beroep hiertegen te hebben aangetekend maar de Raad wijst erop dat dit gegeven op zich niet verhindert dat de illegale verblijfsstatus van verzoekende partij wordt vastgesteld en dat de verwerende partij de gepaste maatregel treft, met name een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad wijst er daarbij op dat indien het Hof van Beroep alsnog zou beslissen dat verzoekende partij in België in het huwelijk mag treden zij hiervoor een visumaanvraag kan indienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Daarenboven blijkt evenmin dat verzoekende partij redelijkerwijze haar huwelijksplannen niet kan realiseren in haar land van herkomst (cf. EHRM, 12 juli 1976, X./Duitsland). Aldus blijkt geen schending van artikel 12 van het EVRM.

2.5. Waar de verzoekende partij verwijst naar de omzendbrief van 17 september 2013 wijst de Raad er in eerste instantie op dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 3 maart 2003, nr. 116.627; RvS 13 februari 2002, nr. 103.532). Verder merkt de Raad op dat de omzendbrief van 17 september 2013 enkel de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf betreft. De instructies die in deze omzendbrief zijn opgenomen, zijn niet bestemd voor derden buiten het bestuur en kunnen op zich geen aanleiding geven tot legitieme verwachtingen waaraan afbreuk zou kunnen worden gedaan wanneer deze instructies niet worden gevolgd (RvS 17 november 2016, nr. 236.438: *“Les instructions qui y sont consignées ne sont donc pas destinées à l'attention de tiers à l'administration et ne sont dès lors pas susceptibles de faire naître dans leur chef des attentes légitimes auxquelles il pourrait être porté atteinte en raison de l'irrespect de ces instructions.”*).

Verder blijkt uit de omzendbrief niet dat de verwerende partij geen bevel om het grondgebied kan treffen maar enkel dat in bepaalde omstandigheden de tenuitvoerlegging van dergelijk bevel wordt opgeschort. De Raad stelt in casu vast dat de verwerende partij gewacht heeft tot na het vonnis van de familierechtbank om verzoekende partij op 8 december 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs indien aangenomen moet worden dat verzoekende partij de legitieme verwachting kon koesteren dat het bevel werd opgeschort in afwachting van een beslissing inzake haar huwelijksdossier dan nog dient erop gewezen te worden dat het huwelijksdossier afgewezen werd op 14 maart 2019 door de ambtenaar van de burgerlijke stand en dat de familierechtbank op 21 november 2019 de vordering van verzoekende partij hiertegen heeft afgewezen en dat verzoekende partij desondanks na deze datum

nog steeds persisteerde in illegaal verblijf. Haar betoog dat zij hoger beroep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissing inzake haar huwelijk doet niet anderszins besluiten. Immers, wat betreft het hoger beroep dat werd aangetekend tegen de weigering van de huwelijksvoltrekking, merkt de Raad op dat een dergelijk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van de verzoekende partij en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van bevelen om het grondgebied te verlaten verhindert. Dit blijkt trouwens ook uit de omzendbrief van 17 september 2013. Daarin wordt gesteld dat de gemachtigde niet zal overgaan tot de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten dat een vreemdeling betekend werd en dit tot:

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;
- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3 van het Burgerlijk Wetboek;
- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.

2.6. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde pertinente specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij veronachtzaamd heeft.

2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER